

Do vedlejšího bytu se nastěhovali noví sousedé. Fínka je slyší. Dupou tam a šelestí. A občas taky trochu zavržou. Táta samozřejmě z toho lomozu na chodbě za zdi nic neslyší. Zase vysedává nad svými knihami a poslouchá jen Mozarta. Fínka přitiskne ucho ještě těsněji ke zdi. „Doufám, že mají děti,“ pomyslí si a v břiše jí z toho zaškrundá, tak moc si to přeje. Doteď v domě bohužel bydleli jen samí strašně dospělí lidé, a když táta sedí nad knihami, Fínka se moc nudí. „Jdu ven,“ křikne Fínka na tátova záda.

Na chodbě se toho dneska spousta děje.

„Dobře že jdeš, Fínko,“ poví jí Líza Prudká, učitelka klavíru z druhého patra.

V obličejí je dost bledá. „Dej si pozor, ti noví jsou tady.“

„Mám si dát pozor? A pročpak?“ zeptá se Fínka.

„Jsou to sloni,“ zašeptá paní Louková, sousedka zezdola.

„Aha, tak proto tolik dupou!“ pochopí Fínka. „A mají taky děti?“

Ale nikdo jí neodpoví.

„Takoví tu ještě nikdy nebydleli,“ povzdychne si paní Louková
a zatváří se, jako by ji rozbolel zub.

„Myslím, že se k nám nehodí,“ zamumlá starý pan Kovář

a Líza Prudká pokračuje: „Sloni? Ve čtvrtém patře?”

Kdo to kdy viděl?!“

